

Ale nss shledal, že tento předpis odporuje výslovnému znění zák. z 29. října 1919 č. 608 Sb., k jehož provedení ono nařízení bylo vydáno. § 11 tohoto zák. praví v 3. odstavci, že výkazy o dlužných příspěvcích, jejichž vykonatelnost potvrdil politický úřad, jsou exekučním titulem podle § 1 exekučního řádu. V tomto předpisu došla vůle zákona výslovně výrazu, že vykonatelnost výkazů o dlužných příspěvcích — a o takové výkazy tu nesporně jde — stvrzuje úřad politický, a ne, jak praví § 16 cit. prov. nař. č. 357/20, báňské hejtmanství.

Jestliže tudíž žal. úřad, — min. veř. prací, — potvrdil výrok báňského hejtmanství v Brně, jež žádost Ústředního zaopatřovacího fondu v Brně o stvrzení vykonatelnosti z důvodů věcných zamítlo, rozhodl o opravném prostředku podaném do výroku úřadu nekompetentního.

Jest tudíž nař. rozhodnutí nezákonné a bylo je podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4000.

Administrativní řízení. — Právo jazykové: Úřad není povinen vraceti k opravě t. j. k podání v jazyku přípustném opravný prostředek sepsaný v jazyku dle ustanovení jazyk. zák. nepřipustným, a není tudíž proti zákonu, odmítne-li opravný prostředek takový bez meritorního projednání.

(Nález ze dne 8. října 1924 č. 17.427.)

Věc: Ant. H. a Jan H. v H. (adv. Dr. B. Mautner) proti ministerstvu vnitra (min. rada Dr. Prokop) stran odmítnutí stížnosti podané v jazyce nepřipustném.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Výnosy z 19. dubna 1921 rozhodla osp v Hlučíně ve smyslu §§ 18 a 20 vl. nař. ze 30. října 1920 č. 592 Sb., že udání st-le Jana H. a st-le Antonína H., že jsou národnosti německé, nejsou správná, nýbrž, že jsou národnosti moravské a že tuto národnost jejich jest do sčítacích archů zanést.

Odvolání, jež st-lé z těchto nálezů podali, byla zamítnuta dvěma rozhodnutími splnomocněného komisaře čsl. republiky pro Ratibořsko z důvodů věcných.

Oba st-lé podali proti těmto rozhodnutím stížnosti k min. vnitra, sepsané jazykem německým.

Min. vnitra odmítlo nař. rozhodnutími projednati stížnosti ty, poněvadž nevyhovovaly po stránce jazykové zákonu z 29. února 1920 č. 122 Sb. V rozhodnutích těch uvedeno, že v soudním okrese hlučinském neobývá aspoň 20% státních občanů jazyka německého a není tudíž min. oprávněno dle §§ 1 a 2 jaz. zák. podání v jazyku německém sepsané přijmouti a vyřídit.

Proti těmto rozhodnutím směřují dvě u nss podané stížnosti, o nichž takto bylo uvažováno: — —

Předmětem stížnosti na nss může býti jen otázka, zda žal. úřad právem odmítl stížnosti st-lů věcně projednati. V tom směru uvádějí stížnosti, že pokládají zamítnutí to za neodůvodněné, poněvadž se opírá

o důvod čistě formální, a ježto prý st-le měli býti vyzváni, aby stížnosti své podali v jazyku českém. Dále uvádí, že jen nesprávným postupem při sčítání lidu na Hlučínsku se stalo, že v okrese hlučínském nebylo napočteno ani 20% příslušníků národnosti německé.

Pokud jde o posléz uvedenou námitku, stačí poukázat na § 2, odst. 2. zák. z 29. února 1920 č. 122 Sb., z něhož jde, že pro otázku užívání jazyka v tom kterém soudním okrese rozhodný je poslední soupis lidu. Výsledkem tohoto soupisu je i nss při řešení otázky, lze-li v tom kterém soudním okrese ve styku s úřady užívatí jiného jazyka než jazyka státního, vázán a nemůže zkoumati, jakým způsobem soupis ten byl prováděn. Že dle toho soupisu v soudním okrese hlučínském není aspoň 20% státních občanů jazyka německého, stížnosti uznávají a je tedy zřejmo, že pro okres ten výjimka § 2 cit. zák. stanovená neplatí.

Zbývá tedy jen otázka, byl-li žal. úřad oprávněn opravné prostředky st-lů, sepsané jazykem dle jaz. zák. nepřipustným, odmítnouti bez věcného jich projednání jako nepřipustné, či byl-li, jak míní stížnosti, povinen vyzvatí st-le, aby odvolání ta podali v jazyku přípustném.

Z § 2 cit. zák. jaz., který stanoví »povinnost«
úřadu přijímatí a vyřizovatí podání v jazyku menšinovém toliko tenkrát, jsou-li tu předpoklady tohoto předpisu t. j. je-li v dotčeném soudním okrese ona minorita 20% obyvatelstva zastoupena, vyplývá a contrario zřejmě, že žal. úřad vůbec nebyl povinen ve věci, jež vznikla v soudním okrese Hlučínském, kde dle posledního soupisu není 20% státních občanů jazyka německého, přijmouti odvolání sepsaná v jazyku německém. Nebyl-li povinen je přijmouti, nelze mu ani ukládati, aby je učinil předmětem věcného rozhodování, leč by existovala norma, která by mu ukládala odvolání takové vrátiti k opravě resp. k podání v jazyku dle jaz. zák. přípustném. Takovou normu stížnost neuvádí a zřejmě ani uvésti nemůže, poněvadž ji není.

Ustanovení § 2 jaz. zák. je výjimkou z pravidla stanoveného v § 1 téhož zák. a nelze proto použití na případy § 2 jaz. zák. analogicky speciálních předpisů vydaných v jiných materiích, jichž se zástupce st-lů při ústním veřejném líčení dovolával.

Tvrzení, že nař. rozhodnutí odporuje postulátu § 7 zák. jaz., jenž žádá, aby o jazykovém sporu bylo rozhodnuto o d d ě l e n ě od věci, ve které spor onen vzešel, není dojista případné, uváží-li se, že min. vnitra ve výnosu v odpor vzatém právě jen o stránce jazykové rozhodlo a je n z tohoto rozhodnutí nutný odvodilo důsledek t. j. vyřklo, že se odvoláním in merito nezabývá, ježto je za podané pokládati nemůže.

Důsledek ten je logicky správný a vyhovuje zákonu.

Č. 4001.

Š k o l s t v í: I. Vychození pětiletí školní obecné není podmínkou přijetí na školu občanskou nebo střední. — II. Okolnost, že učebny nestačí pro zvýšený počet žactva, není — pokud jinak zákonné podmínky jsou dány — překážkou zmenšení počtu tříd na škole národní. — III. Věty jako při Boh. 3988 a 3989 adm.

(Nález ze dne 9. října 1924 č. 14.053/23.)